

Jan 14, 1-14 O Ježíšově odchodu

Milé sestry, milí bratři,

Bůh je dárce života, tvůrce světa, vesmíru. Lidé, kteří mají se slovem Bůh problém, často namítnou: „Ne, to všechno vzniklo samo.“

Ale jak samo? Znáte tento příměr? Když uzavřeme do krabice jednotlivé součástky, z kterých můžeme udělat budík a budeme s touto krabicí třást – minutu, hodinu, týden, rok... Nikdy nevznikne funkční budík. Přijde hodinář a budík sestaví. Takový „hodinář“ je Bůh. Působením Boží síly vzniká svět. Teď na jaře, když se v našem zeměpisném pásmu znovu probouzí příroda do plné krásy, si můžeme Boží působení zvlášť uvědomit.

14. kapitola Janova evangelia obsahuje Ježíšův rozhovor s učedníky při poslední večeři. Ježíš užívá zbytek svého pozemského času k potěšení svých nejbližších. Říká: „Vaše srdce ať se nechvěje úzkostí! Věřte v Boha, věřte i ve mne.“

Ale ani učedníci, kteří s Ježíšem po tři roky chodili, naslouchali mu, učili se od něho, nechápou a nerozumí. Filip dokonce říká: „Pane, ukaž nám Otce, a víc nepotřebujeme!“ Filip žádá viditelnou manifestaci Boží slávy. Bere Ježíšovo slovo o vidění doslovně. Nechápe, že jen vírou poznáváme v Ježíši Kristu Syna Božího. Chce vidět Boha tak, jak se domníval, že ho v dávné době viděl Mojžíš /Ex 24,9-11/. Ježíš stále zjevoval učedníkům pravdu, stále byl s nimi a Filip přesto nezná pravý stav věcí. Jak jsme mu v tom mnozí často podobní.

Poznání Boha není možné bez víry. Ani pro učedníky nebyla víra snadná, stále stejně silná, bez výkyvů. Proto také Ježíš říká: „Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Ne-li, věřte aspoň pro ty skutky!“ Ježíš tak učedníkům i všem dalším lidem pomáhá. Je-li to pro vás nesnadné, věřte ne na základě mých slov, ale na základě mých skutků. Ježíš lidem pomáhal, uzdravoval, křísil.

Rozhlédněme se kolem sebe. I my můžeme vidět spoustu Božích skutků a zázraků, jestliže o to stojíme. Amen.

/Slovo na 4. neděli po Velikonocích 10. 5. 2020 Dana Kalivodová/